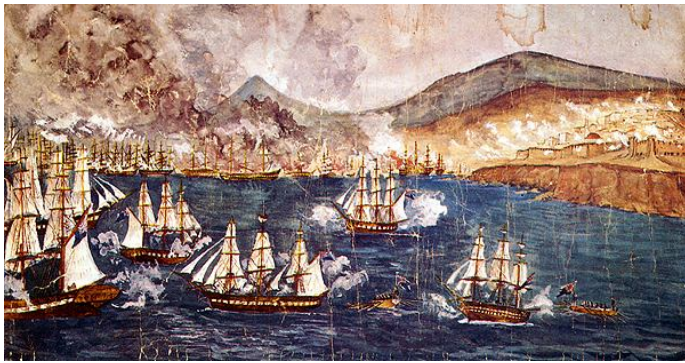

Η Εθνοσωτήρια Ναυμαχία

Στις 20 Οκτωβρίου 1827 έλαβε χώρα η εθνοσωτήρια ναυμαχία του Ναβαρίνου, η οποία έκρινε την τύχη της επανάστασης και στην συνέχεια την ανεξαρτησία του ελληνικού έθνους.

Αγαπητοί μου αναγνώστες, επιτρέψτε μου με την γραφίδα της πέννας μου να φρεσκάρω

την μνήμη όσων την γνωρίζουν και να μάθουν όσοι δεν την γνωρίζουν. Γιατί σήμερα με αυτά που ακούμε και διαβάζουμε από τα ΜΜΕ, τα περί συνωστισμού στην Σμύρνη, περί μη ύπαρξης γενοκτονίας στους Έλληνες του Πόντου από το 1914 έως το 1922 κάποιοι ,... κάποιοι προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την πραγματική, αληθινή ιστορία μας. Και για τον λόγο αυτόν θα πρέπει να γράφουμε και να καταγράφουμε τα πραγματικά, αληθινά ιστορικά γεγονότα. Γιατί μόνο η αληθινή ιστορία διδάσκει τους λαούς, και τους προστατεύει από ενδεχόμενες συμφορές. Γιατί τα Έθνη χάνονται, όχι όταν απολέσουν την κρατική τους οντότητα, αλλά όταν χάσουν την αληθινή ιστορία και την πολιτισμική τους ταυτότητα, δηλαδή την ψυχή τους, και σύμφωνα με την ρήση του εθνικού μας ποιητή Διονυσίου Σολωμού «Ότι είναι αληθινό, είναι και εθνικό».

Ας πάρουμε όμως τα γεγονότα με την σειρά τους αναφορικά με την ναυμαχία του Ναβαρίνου. Ας αναρωτηθούμε ποιο ήταν το κλίμα που επικρατούσε στην χριστιανική Ευρώπη για την Ελλάδα που υπόφερε κάτω από τον τουρκικό ζυγό.

Στις Αρχές του 19^ο αιώνα το ενδιαφέρον των λαών της Ευρώπης και της Αμερικής για την υπόδουλη Ελλάδα άρχισε να επηρεάζει σημαντικά τις κυβερνήσεις τους. Σε αυτό συνετέλεσε και το μεγάλο ευνοϊκό κλίμα του φιλελληνισμού που βοήθησε τον εθνικό αγώνα με εθελοντές. Όπως ο Σατωβριάνδος, επιστρέφοντας το 1806 από την Ελλάδα ενημέρωσε του λαού της Ευρώπης για την καταστροφή και ερήμωση που συντελείται στον τόπο αυτόν με τόση ένδοξη ιστορία και πολιτισμό, που ο πολιτισμός αυτός, μεταδόθηκε και εμφανεύθηκε στους λαούς της Ευρώπης. Μεταξύ των Γάλλων ποιητών που ύμνησαν τον ελληνικό αγώνα ήταν και ο Βίκτωρ Ουγκώ. Αυτό όμως που έδωσε την μεγαλύτερη ώθηση του φιλελληνισμού στην Ευρώπη ήταν η κάθοδος, παραμονή και ο θάνατος στο Μεσολόγγι του μεγάλου φιλέλληνα Λόρδου Βύρωνα.

Εκ διαμέτρου αντίθετη ήταν η επίσημη θέση των ευρωπαϊκών δυνάμεων έναντι του ελληνικού ζητήματος. Η Ιερή Συμμαχία που έπαιζε κύριο λόγο στην πολιτική της Ευρώπης δεν συμφωνούσε με την επανάσταση των Ελλήνων. Η αγγλική πολιτική την έλαβε με δυσμένεια. Η Αυστρία του Μέτερνιχ καθ' όλη την διάρκεια του αγώνα ήταν εχθρική. Η Πρωσία έδειξε αδιάφορη στάση. Η Γαλλία περιορίστηκε μόνο με λόγια συμπάθειας. Η δε Ρωσία στην οποία πολλές ελπίδες έτρεφαν οι Έλληνες δεν αποφάσισε να σπάσει τα δεσμά της Ιεράς Συμμαχίας, παρ' ότι έβλεπε με συμπάθεια τον αγώνα των Ελλήνων.

Τα δραματικά όμως γεγονότα που ακολούθησαν κατά την διάρκεια του απεγνωσμένου αγώνα, όπως η καταστροφή της Χίου, των Κυδωνίων, ο Πυρσός του Καψάλη, το ολοκαύτωμα του Μεσολογγίου κλπ., προκάλεσαν τεράστια πίεση στους ισχυρούς της Ευρώπης, που πείσθηκαν ότι έπρεπε να δράσουν, για να δώσουν ένα τέλος στα δραματικά γεγονότα που συγκλόνιζαν στην επαναστατημένη Ελλάδα.

Η αρχή έγινε από την Αγγλία και την Ρωσία. Όταν το 1826 ανέβηκε στον θρόνο των Τσάρων ο Νικόλαος Παύλοβιτς. Παράλληλα με τα συγχαρητήρια που του απέδωσε ο Δούκας Ουέλκτον εκ μέρους της κυβέρνησης της Αγγλίας, συζήτησαν και το ελληνικό ζήτημα, όπου αποφάσισαν να επέμβουν για να σταματήσουν τον πόλεμο στην Ελλάδα.

Στην συνέχεια κάλεσαν και άλλες ευρωπαϊκές δυνάμεις. Η Πρωσία αρνήθηκε να συμμετάσχει. Η Αυστρία δήλωσε ότι δεν ασχολείται με επαναστάτες. Η μόνη χώρα που δέχτηκε πρόθυμα ήταν η Γαλλία.

Έτσι στις 6 Ιουλίου 1827 οι αντιπρόσωποι της Αγγλίας, Γαλλίας και της Ρωσίας υπογράψαν στο Λονδίνο την γνωστή ως «Συνθήκη Ειρηνεύσεως της Ελλάδος». Η Συνθήκη προέβλεπε τον άμεσο τερματισμό των εχθροπραξιών, και την ίδρυση ελληνικού κράτους φόρου υποτελές στον Σουλτάνο, και σε περίπτωση μη αποδοχής των όρων, θα

επιβάλλονταν δια της βίας από τις Συμμαχικές Δυνάμεις. Για τον σκοπό αυτόν, συμμαχικός στόλος έπλευσε στην περιοχή της Πελοποννήσου για να περιορίσει τις κινήσεις του τουρκο-αιγυπτιακού στόλου από κάθε αποβατική δραστηριότητα, ο οποίος είχε καταπλεύσει στο όρμο του Ναβαρίνου, αποτελούμενος από 3 μεγάλα πλοία, 24 φρεγάτες και άλλα μικρότερα, συνολικά 89 σκάφη και 41 μεταγωγικά. Αρχηγός των Τούρκων ήταν ο Ταχίρ Πασάς και των Αιγυπτίων ο Μουσταφάς και Μωχαρέμ Μπέης. Ο Συμμαχικός στόλος για να τους επιτηρεί καλλίτερα, στις 20 Οκτωβρίου 1827, κατέπλευσε στο κόλπο του Ναβαρίνου παρατασσόμενος έναντι του τουρκο-αιγυπτιακού στόλου, και αποτελείτο από 12 αγγλικά με αρχηγό το Ναύαρχο Κόρδριγκτον, που ήταν και αρχηγός όλης της συμμαχικής δύναμης, από επτά γαλλικά με αρχηγό τον Ναύαρχο Δεριγνύ, και από 8 Ρωσικά με αρχηγό τον Ναύαρχο Χεϋδέν. Ένα συμβάν έλαβε χώρα που θα μπορούσε να εξελιχθεί σε σοβαρό επεισόδιο, κατά την είσοδο του ρωσικού στόλου στον όρμο, όταν Τούρκος απεσταλμένος έδωσε εντολή στον Κόρδριγκτον, να μην εισέλθει ο ρωσικός στόλος στο λιμάνι.

Ο Κόρδριγκτον με την αγγλική υπερηφάνειά του απάντησε: «Δεν κατέπλευσα εδώ για να πάρω εντολές, αλλά για να δώσω», ειδοποιώντας παράλληλα τον ρωσικό στόλο να πάρει την θέση του. Η συμπλοκή των παρατασσόμενων αντιπάλων δυνάμεων άρχισε αφυχολόγητα, παράλογα και αναπάντεχα, όταν ο κυβερνήτης της αγγλικής φρεγάτας «Ντάρτμουθ» απέστειλε βάρκα προς το

αιγυπτιακό πυρπολικό ζητώντας την απομάκρυνσή του λόγω του ότι βρίσκονταν σε μικρή απόσταση από την συμμαχική δύναμη. Παρά το γεγονός ότι στην βάρκα υπήρχε λευκή σημαία οι Αιγύπτιοι άρχισαν πυρ, σκοτώνοντας τον Άγγλο Αξιωματικό Βλύστον. Η αγγλική φρεγάτα ανταπάντησε στα πυρά και έτσι η εμπλοκή συνεχίστηκε, παρά τις προσπάθειες του Ναυάρχου Κόρδριγκτον να σταματήσει την συμπλοκή, αποστέλλοντας τον Έλληνα πλοηγό Πέτρο Μικέλη στο Αιγύπτιο Ναύαρχο Μωχαρέμ για να τον προειδοποιήσει. Οι Αιγύπτιοι όμως δεν

συμμορφώθηκαν με τις συστάσεις του Ναυάρχου Κόρδιγκτον, σκοτώνοντας τον Έλληνα απεσταλμένο και λόγω και αυτού του επεισοδίου γενικεύτηκαν οι ανταλλαγές πυρών, με αποτέλεσμα να εμπλακούν όλα τα πλοία στην ναυμαχία μεταξύ των συμμαχικών και τουρκο-αιγυπτιακών ναυτικών δυνάμεων, όπου διήρκησε περίπου 5 ώρες. Στις 6 μ.μ. ο τουρκο-αιγυπτιακός στόλος είχε καταστραφεί ολοσχερώς. 60 πλοία βυθίστηκαν ή καταστράφηκαν εντελώς, άλλα προσάραξαν στα αβαθή νερά, με σοβαρές ζημιές, μόνο 14 σώθηκαν. Περίπου 6000 τουρκο-αιγύπτιοι σκοτώθηκαν ή πνίγηκαν.

Από τα συμμαχικά πλοία, κανένα δεν βυθίστηκε, κάποια από αυτά υπέστησαν σοβαρές ζημιές. Ενώ οι νεκροί ήταν συνολικά 175 και οι τραυματίες 450.

Μετά το τέλος της ναυμαχίας, έγινε διακοίνωση στον Τούρκο ναύαρχο που του εξέφρασαν την λύπη τους για την ολοσχερή καταστροφή του στόλου τους, καλώντας τους να σταματήσουν κάθε εχθροπραξία..., συμβουλευοντάς τους να σηκώσουν λευκή σημαία. Με την λήψη της συμμαχικής διακοίνωσης, οι Τούρκοι σήκωσαν λευκή σημαία, και έτσι έληξαν οι εχθροπραξίες οριστικά.

Η ναυμαχία του Ναβαρίνου είχε μεγάλη απήχηση στους φιλελεύθερους λαούς της Ευρώπης που αναγνώριζαν το δίκαιο των σκλαβωμένων Ελλήνων και άκουσαν με ανακούφιση και ενθουσιασμό την καταβύθιση του τουρκο-αιγυπτιακού στόλου.

Μετά την νικηφόρα αναφερόμενη ναυμαχία, στις 24 Νοεμβρίου οι πρεσβευτές της Ευρώπης κάλεσαν την Πύλη να αναγνωρίσει την Συνθήκη του Λονδίνου, αλλά η Πύλη δεν την αποδέχτηκε.

Στις 19 Ιουλίου 1828, γαλλική στρατιά με αρχηγό τον Μαιζόν αποβιβάστηκε στο Πεταλίδι της Μεσσηνίας, όπου ανάγκασε τον Ιμπραήμ να αναχωρήσει για την Αίγυπτο στις 10 Οκτωβρίου 1828, χωρίς μάχη.

Στην συνέχεια οι Τούρκοι ηττήθηκαν από τους Ρώσους στον πόλεμο που κηρύχθηκε από τους Ρώσους στις 27 Απριλίου του 1828. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1829 με την Συνθήκη της Ανδριανουπόλεως, η Πύλη συμφώνησε με τις αποφάσεις των Συμμαχικών Δυνάμεων για την Ελλάδα.

Συμπεραίνεται λοιπόν ότι με την ένδοξη νίκη των Συμμαχικών Δυνάμεων – Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας στην Ναυμαχία του Ναβαρίνου, η αιμορραγούσα επανάσταση όχι μόνο κρατήθηκε στην ζωή, αλλά στην συνέχεια η Πύλη αναγκάστηκε να αναγνωρίσει την ανεξαρτησία της Ελλάδας σύμφωνα με το πνεύμα της Συνθήκης του Λονδίνου της 6^{ης} Ιουλίου 1827.

Εμείς οι νεώτεροι Έλληνες που σήμερα ζούμε και αναπνέουμε τον αέρα της ελευθερίας, εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας και κλίνουμε ευλαβικά το γόνυ στις ηρωικές ψυχές που χάθηκαν στην Ναυμαχία αυτήν, για χάρη της ελευθερίας και δημιουργίας ελληνικού κράτους.

Τους ευχαριστούμε και θα τους θυμόμαστε εις το διηνεκές. Γιατί οι αναφερόμενοι ήρωες θα ζουν ανάμεσά μας, όσο θα τους θυμόμαστε και θα τους μνημονεύουμε.

Ο Θεός ας αναπαύσει τις ψυχές τους.

Αθήνα 20 Οκτωβρίου 2015
Αντ/ρχος (ε) ε.α. Χρ. Γιανταμίδης Π.Ν.